

Scénář k rozhlasové reportáži ZŠ Nad Karlovem – Marie Kavková

Paní Marie Kavková se v roce 1942 narodila ve městě, které bychom dnes na mapě hledali marně. Ale narozdíl od nás, si pamatuje jak vypadaly Dolní Kralovice, kde strávila část svého života ještě předtím, než je zatopila přehrada. Má mnoho vzpomínek na město s 1500 obyvateli, školou, zámek, kostelem, a dokonce nádražím.

Pamětnice: Nejhezčí vzpomínka je, jak jsme bydleli v těch Kralovicích, tak jsme tam běhali, celý léto jsme byli u Želivky, že jo, to jsme se tam koupali a prostě ... A podle té řeky tam byla taková stráž, říkalo se tomu Verpáň, tam jsme lítali v těch lesích. A prostě jsem, a já jsem vždycky byla jak cikánka říkali, takže jsem cikánský dítě, jak jsem byla vopálená. Až jsem měla černý voči a černý vlasy.

Prožívala tedy krásné dětství. Doma chovali kozu, králíky, slepice. Čas trávila se svými bratřenci a kamarádkami, se kterými si ráda hrála. Místo panenek vozila v kočárku kočku, ale největší zábavou pro ni byla jízda na koni.

Pamětnice: Třeba mu tatínek pěstoval. Neboli choval kobytku. Já jsem na té kobylce jezdila, jsem měla sedlo a jezdila jsem sni i do vody i koupat, tak to bylo takový zajímavý pro mě.

V Kralovicích chodila do školy, pak dojížděla do Ledče nad Sázavou, kde se vyučila kuchařkou. Později se vdala a narodila se jí dcera. Ta jako malá v srpnu roku 1968, když začala okupace Československa, udělala něco překvapivého.

Pamětnice: Co si pamatuju, že projíždělo vojsko žejo ruský a moje holka zrovna, já nevím kolik jí bylo tři až čtyři roky, vyběhla a šla tam po chodníku a mávala těm vojákům jo a já jsem pak zjistila, že není doma, kde je, tak jsem jí tam našla, tak jsem jí popadla, letěla s ní domu, to si pamatuju, tak jsme měli štěstí, že jí něco neudělali.

V 70. letech se měli obyvatelé Kralovic vystěhovat, kvůli výstavbě vodní nádrže na řece Želivka. Kavkovi v Kralovicích chtěli zůstat i přesto, že věděli, že se zatopí. Život v rozbořeném a téměř opuštěném městě příjemný nebyl. Přesto se ze všech sil snažili zachránit vše, co mělo cenu.

Pamětnice: Protože naši pořád nevěděli, jestli nebudem třeba ty cihly potřebovat kdybysme stavěli něco nebo prostě tak tak prostě se to tam schovávalo, a ještě ještě různý věci, tam toho bylo strašně moc, že jo, v tý živnosti, i ty stroje taky tam odvezli.

Nakonec společně se svými rodiči a dcerou odešla do Benešova, kde se usadili. Právě tam si paní Marie Kavková našla další přátele, pracovala a vybudovala si nový domov pro sebe a svou rodinu.